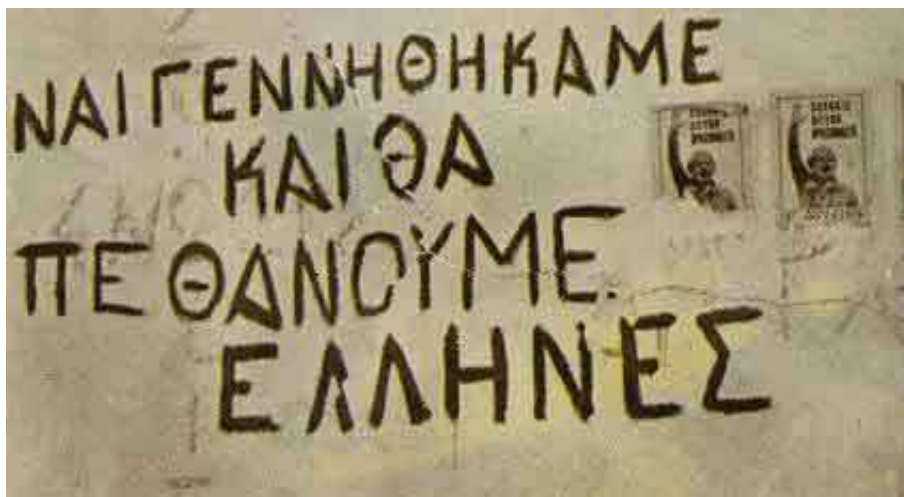

Τά παιδιά τῆς ΕΟΚΑ... οἱ ἄλλοι ἥρωες τοῦ '21!!

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

*Ἡ Ρωμιοσύνη ἐν' φυλῇ συνότζιαιρη τοῦ κόσμου
Κανένας δέν εὐρέθηκεν γιά νά τήν ἤξηλείψει,
κανένας, γιατί σσέπει την πού τά 'ψη ὁ Θεός μου.
Ἡ Ρωμιοσύνη ἐν' νά χαθεῖ, ὄντας ὁ κόσμος λείπει!
(Βασίλης Μιχαηλίδης)*

Γρηγόρης Αὐξεντίου, Κυριάκος

Μάτσης, Μιχαήλ Καραολῆς, Μάρκος Δράκος, Στέλιος Μαυρομάτης, Ἀνδρέας Ζάκος, Μιχαήλ Κουτσόφτας, Ἀνδρέας Παναγίδης καί ἄλλοι πολλοί ἥρωες, δικοί μας Ἕλληνες τῆς Κύπρου, πού κοσμοῦν τό Συναξάρι τοῦ Γένους.

Τούτοι οἱ στίχοι πού θά τούς ζήλευε-ᾶς μοῦ συγχωρεθεῖ ἡ ὑπερβολή-κι ὁ Σολωμός, εἶναι ἀπό τό ἀριστούργημα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητῆ τῆς Κύπρου (καί τῆς Ἑλλάδας ὅλης), Βασίλη Μιχαηλίδη (1849-1917), πού ἔχει τίτλο « Ἡ 9η Ἰουλίου 1821 ἐν Λευκωσίᾳ ἢ τό τραοῦδιν τοῦ Κυπριανοῦ». Αὐτά τά ἀθάνατα καί ἀνδρεῖα λόγια βάζει ὁ ποιητής στό στόμα τοῦ ἐθνομάρτυρος ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Κυπριανοῦ, νά λέει στούς Τούρκους, λίγο πρίν τόν ἀπαγχονίσουν στήν Λευκωσία. Μαζί του ἀποκεφαλίζονται τρεῖς μητροπολίτες, ὁ Πάφου Χρῦσανθος, ὁ Κιτίου Μελέτιος, ὁ Κυρηνεῖας Λαυρέντιος καί ἑκατοντάδες ἄλλοι κληρικοί, ἡγούμενοι μονῶν, προύχοντες τῆς νήσου, ὡς ἀντίποινα γιά τήν Ἐθνική Ἐπανάσταση τοῦ '21. (Κατά τά ἄλλα –σύμφωνα μέ τούς γνωστούς διανοούμενους τοῦ συρμοῦ, ἐκκλησιομάχους- ἡ Ἐκκλησία στάθηκε ἀρνητική στόν Ἀγώνα. Ὅσοι ἀσχολοῦνται μέ τήν ἱστορία μας, γνωρίζουν ὅτι ὅλοι οἱ κατακτητές, τούς πρώτους πού κρεμοῦσαν ἦταν οἱ παπάδες. Ἐκεῖνοι γνώριζαν καί γνωρίζουν ὅτι τά λάβαρα τῆς ἀντίστασης καί τῆς ἐπανάστασης τά κρατάει, σέ τούτη τήν πατρίδα, τό τιμημένο ράσο).

Πρίν από 20 περίπου χρόνια, στην Κύπρο, σέ κάποιο σημείο της «νεκρῆς ζώνης» (ἐκεῖ ὅπου διχοτομεῖται τό νησί στά δύο ἐδῶ καί σαράντα χρόνια), πέφτει νεκρός ἀπό σφαῖρες ἀνδρῶν Τούρκων ἕνα 26χρονο παλληκάρι, ὁ **Σολωμός Σπύρου Σολωμός**. Σκαρφάλωνε ἄοπλος στόν ἰστό, γιά νά κατεβάσει τό κατοχικό σύμβολο τοῦ ψεύδους καί τοῦ αἵματος: τήν «τουρκοκυπριακή σημαία». Ἐκεῖ τόν βρῆκε τό βόλι... Καί τό ἥρωικό Ἑλληνόπουλο –πού εἶχε ἴδιο καί τό ὄνομα καί τό ἐπίθετο μέ τόν ποιητή πού ἔγραψε τόν «Ὑμνο στήν Ἐλευθερία»!– πέρασε ἐλεύθερα στήν ἀθανασία!

Πῆγαν μετά ἀπό μέρες στόν πατέρα τοῦ ἥρωα, γιά νά τοῦ προσφέρουν οἰκονομική ἐνίσχυση, ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων. Ἀρνιόταν πεισματικά, ὄντας φτωχός μά περήφανος. Πείστηκε, ὅταν τοῦ εἶπαν πῶς δέν ἔπρεπε νά προσβάλει τούς ἐκπροσώπους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, γιατί ἤθελαν μόνο νά τιμήσουν τόν ἥρωα γιού του. Μόλις πῆρε τήν ἐπιταγή, τήν κατέθεσε ἀμέσως στό Ταμεῖο Ἀμυνας τῆς Κύπρου. Ὅταν τόν ρώτησαν, γιατί τό ἔκανε, ἀπάντησε ὁ λεβεντόγερος: «Τί νόμισαν, ὅτι θά ἔτρωγα ἐγώ ἀπό τό αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου; Φαντάζεστε νά πηγαιναν στόν Πιερῆ Αὐξεντίου μέ μίαν ἐπιταγή καί νά τοῦ ἔλεγον: “Αὐτά εἶναι γιά τή θυσία τοῦ γιουῦ σου”; Θά τούς σκότωνε!».

Τόν Μάρτιο τοῦ 1957, οἱ Ἀγγλοι δολοφόνοι καί κατακτητές, καλοῦν τόν Πιερῆ Αὐξεντίου –τόν πατέρα τοῦ Γρηγόρη Αὐξεντίου, τοῦ θρυλικοῦ ἀητοῦ τοῦ Μαχαιρᾶ– στίς Κεντρικές Φυλακές τῆς Λευκωσίας, γιά νά ἀναγνωρίσει τόν νεκρό γιού του. (Στίς 3 Μαρτίου μιά ὁλόκληρη ταξιαρχία πεζικοῦ τῶν Ἀγγλῶν -5.000 στρατιῶτες- ἐπί 10 ὁλόκληρες ὥρες ἔδωσε μάχη μέ τόν 29χρονο ὑπαρχηγό τῆς ΕΟΚΑ Γρηγόρη Αὐξεντίου. Μπροστά στό ἀλύγιστο θάρρος του, ὅταν οἱ Ἀγγλοι κατάλαβαν ὅτι δέν μποροῦσαν μέ ἄλλο τρόπο νά τόν ἐξαναγκάσουν νά παραδοθεῖ, τόν περιέλουσαν μέ βενζίνη καί τόν ἔκαψαν μέσα στό κρησφύγετό του!!). Ὁ τραγικός πατέρας ἀντικρίζει ἀγέρωχα τό ἀπανθρακωμένο λείψανο τοῦ μοναχογιουῦ του, καί ἀπαγγέλει τούς παρακάτω αὐτοσχέδιους στίχους, πού κρύβουν στίς φυλλωσιές τους ὅλες τίς ἥρωικές σελίδες τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας:

*Δέν κλαίω πού σέ ἔχασα
πού σ' εἶχα γιά καμάρι
κλαίω πού δέν ἔχω ἄλλο γιού
τή θέση σου νά πάρει!*

Ἐξήντα χρόνια συμπληρώθηκαν φέτος ἀπό τόν ἐπικό ἐκεῖνον ἀγῶνα κατά τῆς Ἀγγλοκρατίας στήν Κύπρο. 1η Ἀπριλίου τοῦ 1955. Δεκάδες ἐκρήξεις συγκλονίζουν τήν Λευκωσία, σημαίνοντας τήν ἔναρξη τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα τῆς ΕΟΚΑ (Ἐθνική Ὁργάνωση Κυπρίων Ἀγωνιστῶν). Στήν προκήρυξη, τήν ὁποία ὑπογράφει ὁ ἀρχηγός τῆς Διγενῆς (ψευδώνυμο τοῦ στρατηγοῦ Γεωργίου Γρίβα, Κυπρίου στήν καταγωγή), διαβάζουμε: «Μέ τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, μέ πίστιν εἰς τόν τίμιον ἀγῶνα μας, μέ τήν συμπαράστασιν ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί μέ τήν βοήθειαν τῶν Κυπρίων ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΙΝΑΞΙΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΖΥΓΟΥ, μέ σύνθημα ἐκεῖνο, τό ὁποῖον μᾶς κατέλιπαν οἱ πρόγονοί μας ὡς ἱεράν παρακαταθήκην: “ Ἡ ΤΑΝ Ἡ ΕΠΙ ΤΑΣ”».

Μιά χούφτα ἀπόλεμα παιδιά, τά περισσότερα ἀπό τά Κατηχητικά Σχολεῖα τῆς Κύπρου, πιάνουν τά λιανοντούφεκα καί γονατίζουν καί ἐξευτελίζουν γιά τέσσερα χρόνια τήν ὑπερφίαλη Βρεττανική Αὐτοκρατορία. Σαράντα χιλιάδες στρατό παρέταξαν οἱ Ἀγγλοι, φυλακίσεις, ἐξορίες, τρομοκρατία στό νησί... καί ὅμως ἔτρεμαν καί τήν σκιά τους!

«Νά ποῦμε ὅτι ὁ ἀγῶνας τῆς ΕΟΚΑ εἶναι ὁ ἥρωικότερος ἀγῶνας τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας; Μποροῦμε νά τό ποῦμε. Ὁ ἥρωισμός σ' ὅλες τίς δοξασμένες στιγμές τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας εἶναι ἕνας. Καί στούς ἄλλους λαούς ὁ ἥρωισμός εἶναι ἕνας. Ὅμως ὁ ἥρωισμός τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ΕΟΚΑ ἔχει εἰδοποιό διαφορά, γιατί ἀποτελεῖ τή συνισταμένη ὅλων τῶν ἥρωισμῶν τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ὁ ἀγῶνας τῆς ΕΟΚΑ εἶναι ὁ ἑλληνικότερος ἀγῶνας τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας. Σέ κανένα ἄλλο ἀγῶνα δέν ἔγινε ἔμπρακτο βίωμα ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἀγωνιστές κατακυρώνουν τήν ταυτότητά τους, πραγματοποιώντας τήν ἑλληνική ἱστορία. Κάνουν ὅ,τι ἔκαναν οἱ Ἕλληνες. Δέν θέλουν νά

παρεκκλίνουν οὔτε κατά ἴωτα ἔν. Εἶναι Ἕλληνες οἰκουμενικοί. Ὅλα εἶναι δικά τους: τό «μολών λαβέ», τό «ἤ τάν ἢ ἐπὶ τᾶς», ὁ Παρθενών, ἡ ὀρθόδοξη πίστις τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἁγία Σοφία, ὁ δικέφαλος ἀετός, ἡ ἐλληνική σημαία, ἡ ἐλληνική δάφνη, ὁ ἐθνικός ὕμνος, ὁ ἐλληνικός θάνατος». (Μενέλαος Χριστοδούλου, *ΕΟΚΑ – ὁ ἐλληνικός ἀγῶνας* ἐκδ. «Αἰγαῖον», Λευκωσία 2011, σελ. 23-24).

Γρηγόρης Αὐξεντίου, Κυριάκος Μάτσης, Μιχαήλ Καραολῆς, Μάρκος Δραῖκος, Στέλιος Μαυρομάτης, Ἀνδρέας Ζάκος, Μιχαήλ Κουτσόφτας, Ἀνδρέας Παναγίδης καί ἄλλοι πολλοί ἥρωες, δικοί μας Ἕλληνες τῆς Κύπρου, πού κοσμοῦν τό Συναξάρι τοῦ Γένους.

Ὁ **Μάτσης**, τοῦ ὁποίου προτομή βρίσκεται μπροστά ἀπό τήν Γεωπονική Σχολή τοῦ ΑΠΘ, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε φοιτητής, ὅταν ὁ περιβόητος ἐκεῖνος στρατάρχης τῶν Ἀγγλων καί κυβερνήτης τῆς Κύπρου, ὁ Χάρντιγκ, τοῦ πρόσφερε ἕνα ἀμύθητο ποσό γιά νά προδώσει τόν Διγενή, ἀπάντησε: «Οὐ περί χρημάτων τόν ἀγῶνα ποιούμεθα, ἀλλά περί ἀρετῆς!». Ἔπese μαχόμενος στίς 19 Νοεμβρίου 1958, στό κρησφύγετό του, στό Δίκωμο.

Ὁ 22χρονος **Ἰάκωβος Πατάτσος**, «ὁ ἅγιος τοῦ Κυπριακοῦ Ἀγῶνα», γράφει γράμμα στίς 8-8-1956 στή μάνα του λίγο πρὶν ὀδηγηθεῖ στήν ἀγχόνη ἀπό τοὺς Ἀγγλους. Ἐπιστολή πού μοσχοβολᾷ φιλοπατρία καί πίστις ἀκράδαντη στόν Χριστό. Ὅπως οἱ ἥρωες τοῦ '21, ἔτσι καί τῆς ΕΟΚΑ ἀγωνίζονταν «γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστιν τήν ἁγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία».

«Ἀγαπημένη μου μητέρα,

Χαῖρε! Εὐρίσκομαι μεταξὺ ἀγγέλων. Τώρα ἀπολαμβάνω τοὺς κόπους μου. Τό πνεῦμα μου φτερουγίζει γύρω ἀπό τόν θρόνον τοῦ Κυρίου. Θέλω νά χαίρης ὅπως κι ἐγώ. Ἄν κλαίης θά λυποῦμαι. Τ' ὄνομά σου θά γραφῇ στήν ἱστορία, γιατί ἐδέχθης νά θυσιασθῇ τό παιδί σου γιά τήν Πατρίδα. Εἶναι καιρός τώρα νά καμαρώσης τό παιδί σου. Εὐρίσκεται ἐκεῖ ψηλά ὅπου ψάλλουν οἱ ἄγγελοι.

Χαῖρε, ἀγαπημένη μου μητέρα. Μή κλαίης, γιά τὴν ἀκούσης τήν ἀγγελικὴ φωνή μου, πού ψάλλει Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ. Ψάλλε καί σύ μαζί μου. Ψάλλε, προσεύχου, δόξαζε τόν Θεόν σ' ὅλην σου τήν ζωήν» (Σπύρου Παπαγεωργίου, *Διὰ χειρὸς ἡρώων*, ἐκδ. Κ. Ἐπιφανίου», Λευκωσία 1968, σελ. 213).

Τόν **Ἀνδρέα Παναγίδη**, 23 χρονῶν, πατέρα τριῶν παιδιῶν, τόν κρέμασαν οἱ Ἀγγλοι στίς 21 Σεπτεμβρίου 1956. Γράφει στό τελευταῖο γράμμα του πρὸς τὰ παιδιά του:

«Σᾶς εὐχομαι, ἀγαπημένα μου παιδιά, νά γίνετε καλοὶ Χριστιανοὶ καί καλοὶ Ἕλληνες Κύπριοι. Ἀκολουθεῖτε πάντα τό δρόμο τῆς ἀρετῆς». Τήν προηγούμενη τῆς ἐκτέλεσής του γράφει:

«Τώρα πού ξέρω ὅτι σέ μιά μέρα θ' ἀντικρίσω τήν ἀγχόνη, ἔχω διπλάσιο θάρρος ἀπὸ πρὶν. Ὁ Χριστός εἶναι πάντα συντροφιά στά κελλιά μας. Ὁ Χριστός μᾶς γεμίζει τήν καρδιά μέ ἀληθινὴ χαρά. Παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μᾶς σώσει ὄχι τό σῶμα, ἀλλά τήν ψυχή». (*Διὰ χειρὸς ἡρώων*, σελ. 220-221).

Ὅσοι θέλουν νά μάθουν τί εἶναι ἥρωισμός, ἀγάπη ἀληθινὴ γιά τήν Ἑλλάδα καί πίστις «ἄχρι θανάτου» πρὸς τόν Χριστό, ἄς διαβάσουν τίς ἐπιστολές τῶν 13 ἥρωομαρτύρων πού εἶναι θαμμένοι στήν καρδιά τῆς Κύπρου, στά «Φυλακισμένα Μνήματα». Ἦταν κατά τήν διάρκεια τοῦ Ἀγῶνα ἕνα μικρό κοιμητήριό στίς Κεντρικές Φυλακές τῆς Λευκωσίας, ὅπου ἔθαβαν τὰ ἀπαγχονισμένα παλληκάρια καί τίς ἡγετικές μορφές τῆς Ἐθνικῆς Ὀργάνωσης Κυπρίων Ἀγωνιστῶν πού σκοτώνονταν σέ μάχες. Ἐκεῖ οἱ Ἀγγλοι κατακτητές βασάνιζαν ἀπάνθρωπα, μέ τήν βοήθεια Τούρκων δημίων, τοὺς «τρομοκράτες τῆς ΕΟΚΑ» -ὅπως ἀκόμη μέχρι σήμερα τοὺς ἀποκαλοῦν, οἱ ἀμετανόητοι ἀποικιοκράτες. Διαβάζω:

«Στό κελλί ό κρατούμενος, πού τόν πηγαινοέφερναν στόν θάλαμο βασανιστηρίων, παρακαλούσε τούς συντρόφους του νά τόν σκοτώσουν. “Δέν θά άντέξω άλλο στά βασανιστήρια καί θά προδώσω”, τούς έλεγε. Έκεῖνοι τοῦ εἶπαν: “Θά σέ πάρουν ἀκόμη μιὰ φορά καί τώρα θά εἶναι τά μεγάλα βασανιστήρια. Ἄν άντέξεις, θά εἶσαι ἥρωας, ἄν λυγίσῃς, θά εἶσαι προδότης. Οἱ Ἕλληνες βασανίζονταν ἀπό τούς Γερμανούς καί ἄντεχαν. Πήγαινε καί θά προσευχόμαστε γιά σένα”. Ὅταν ἔπειτα ἀπό ὥρα τόν ἔφεραν πίσω καί τόν πέταξαν στό κελλί, ξεδοντιασμένο, ξενυχιασμένο, τσουρουφλισμένο, σήκωσε τό κεφάλι καί τραύλισε: “Εἶμαι ἥρωας, εἶμαι ἥρωας!”» (ΕΟΚΑ _-ησε ὡς ἔφεδρος ἀξιωματικός τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καί στό χωριό Ἀκρίτας τοῦ Κιλκίς γύρω στό 1952. Προσπάθησε νά μπεῖ στή σχολή Εὐελπίδων, ἀλλά ἀπορρίφθηκε λόγῳ...ὀρθογραφίας! Δέν γνώριζε τήν καθαρεύουσα γλῶσσα. Ἦξερε ἄλλη γλῶσσα... Δέν φωτίζει μέ τόν λόγο του, ἀλλά μέ τό κορμί του. Δέν λέει λόγια ἐμπρηστικά, γίνεται ὁ ἴδιος λαμπάδα. «Βγές ἔξω, παραδώσου νά σωθεῖς», τοῦ φώναζαν 5.000 Ἀγγλοι ἔξω ἀπό τό κρησφύγετό του κοντά στή Μονή Μαχαιρᾶ. «Μολών λαβέ» ἀποκρινόταν. Τόν ἔκαψαν καί ἔγινε ὀλοκαύτωμα. Καί πῆρε ὁ ἀντρειωμένος τόν δρόμο πρός τήν λευτεριά.

*Θά πάρω μίαν ἀνηφοριά
θά πάρω σκαλοπάτια
νά βρῶ τά μονοπάτια
ποῦ πᾶν στή λευτεριά*

Εἶναι στίχοι τοῦ Εὐαγόρα Παλληκαρίδη, τοῦ 19χρονου μαθητῆ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γυμνασίου τῆς Πάφου, τόν ὁποῖο κρέμασαν οἱ Ἀγγλοι στίς 14 Μαρτίου τοῦ 1957.

Στό ἄκουσμα τοῦ θανάτου, τῆς δολοφονίας τοῦ Εὐαγόρα Παλληκαρίδη, ὁ σπουδαῖος Δωδεκανήσιος λογοτέχνης Φώτης Βαρέλης, ἔγραψε ἕνα ἐξάισιο ποίημα, τό ὁποῖο ὁ ραδιοσταθμός τῆς Λευκωσίας τό μετέδωσε τότε ὡς δημοτικό κυπριακό τραγούδι. Τό παραθέτω, ἀλλά πρῶτα νά σημειώσω τήν ἀπάντηση τῆς μάνας του, ὅταν πῆγαν οἱ Ἀγγλοι νά τήν δελεάσουν μ' ἕνα τεράστιο ποσό, γιά νά πιέσει τόν γιό της νά προδώσει. Ἀπάντησε ἀγέρωχα ἡ Ρωμιά, Ἑλληνίδα μάνα:

*Ἐγώ δέν ἐγέννησα παιδί νά τό λαλοῦν προδότη
χαλάλι τῆς πατρίδας μου τό αἶμα τοῦ παιδιοῦ μου.*

*Ἐψές πουργνό μεσάνυχτα στῆς φυλακῆς τή μάντρα
μές στῆς κρεμάλας τή θελιά σπαρτάραγε ὁ Βαγόρας.*

*Σπαρτάρησε,ξεψύχησε, δέν τ' ἄκουσε κανένας.
Ἡ μάνα του ἦταν μακριά, ὁ κύρης του δεμένος,
οἱ νοῖο συμμαθητάδες του μαῦρο ὄνειρο δέν εἶδαν,
ἡ νιά πού τόν ὀρμήνευε δέν εἶχε νυχτοπούλι.*

*Ἐψές πουργνό μεσάνυχτα θάψαν τόν Εὐαγόρα.
Σήμερα Σάββατο ταχιά ὅλη ἡ ζωή σάν πρῶτα.*

*Ἐτοῦτος πάει στό μαγαζί, ἐκεῖνος πάει στόν κάμπο,
ψηλώνει ὁ χτίστης ἐκκλησιά, πανί ἀπλώνει ὁ ναύτης,
καί στό σκολεῖόν ὁ μαθητής συλλογισμένος πάει.*

Χτυπᾶ κουδούνι, μπαίνουνε στήν τάξη του ὁ καθένας.

*Μπαίνει κι ἡ Πρώτη ἡ ἄταχτη κι ἡ Τρίτη πού διαβάζει,
μπαίνει κι ἡ Πέμπτη ἀμίλητη, ἡ τάξη τοῦ Εὐαγόρα.*

–Παρόντες ὅλοι;

–Κύριε, ὁ Εὐαγόρας λείπει.

–Παρόντες, λέει ὁ δάσκαλος· καί μέ φωνή πού τρέμει:

–Σήκω, Εὐαγόρα, νά μᾶς πεῖς ἐλληνική ἱστορία.

Ὁ δίπλα, ὁ πίσω, ὁ μπροστά, βουβοί καί δακρυσμένοι,
ἀναρωτιοῦνται στήν ἀρχή, ὥσπου ἡ σιωπή τούς κάμνει
νά πέσουν μ' ἀναφιλητά ἐτοῦτοι κι ὅλη ἡ τάξη.

–Παλληκαρίδη, ἄριστα, Βαγόρα, πάντα πρῶτος,

στούς πρώτους πρῶτος, ἄγγελε πατρίδας δοξασμένης,

σύ μέχρι χθές τῆς μάνας σου ἐλπίδα κι ἀποκούμπι,

καί τοῦ σχολειοῦ μας σήμερα, Δευτέρα Παρουσία.

Τά 'πε κι ἀπλώθηκε σιωπή πᾶ' στά κλαμμένα νιάτα,
πού μπρούμυτα γεμίζανε τῆς τάξης τά θρανία,
ἔξω ἀπ' ἐκεῖνο τ' ἀδειανό, παντοτινά γεμάτο.

Αὐτό τό ἀριστούργημα περιεχόταν στό παλιό -πρό τοῦ 2006-βιβλίο Γλώσσας τῆς Στ' Δημοτικοῦ, στό γ' τεῦχος. Δέν ἄρεσε στά κνώδαλα τοῦ πολυπολιτισμοῦ, στούς προσκυνημένους νενέκους-τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου, τό ἔκριναν προφανῶς ὡς ἐθνικιστικό! Γιά ἥρωες θά μιᾶμε τώρα; Αὐτά εἶναι παρωχημένα, στερεότυπα. Αἵματα, κόκκαλα καί θάνατοι γιά τήν Πατρίδα, τρομάζουν τά παιδιά -ἔτσι μοῦ εἶπε κάποιος ἀνεπρόκοπος κάποτε, ὅταν ἀντίκρισε τά καμμιὰ 15αριά κάδρα ἡρώων πού ἔχω ἀναρτημένα πάντοτε στήν τάξη μου! Ἐνῶ οἱ «συνταγές μαγειρικῆς» τά γαληνεύουν. Καί καταντήσαμε νά διδάσκουμε στήν Στ' Δημοτικοῦ τόν ἥρωισμό μέσῳ ενός κειμένου μέ τίτλο «Ἡ... Σόνια ἡ γάτα»!

Ἄχ, δυστυχισμένη πατρίδα! «Τήν Ἑλλάδα θέλομεν κι ἄς τρώγωμεν πέτρες», ἔγραφε κάποτε στούς τοίχους τῶν σπιτιῶν ἡ ἀδάμαστη ἐκείνη γενιά τῶν Ἑλλήνων τῆς Κύπρου. Σήμερα «τρώγωμεν» τήν Ἑλλάδα... «δειλοί, μοιραῖοι κι ἄβουλοι ἀντάμα» (Κ. Βαρνάλης), παρακολουθοῦμε τόν ἐξισλαμισμό της!! Τζαμιά στήν Ἀθήνα, Ἰσλαμικές Σπουδές στήν Θεολογική Σχολή τοῦ ΑΠΘ, ὀρδές μουσουλμάνων λαθρομεταναστῶν σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, γιατί ἔτσι ἀποφάσισε ὅλο αὐτό τό νεοταξικό συνονθύλευμα πού μᾶς κυβερνᾷ. Ἀκυρώθηκε πιά ἡ Ἐπανάσταση τοῦ '21!!

Νά πᾶμε ὅλοι μας στούς τάφους τῶν ἡρώων μας, νά κλάψουμε πικρά καί νά βροντοφωνάξουμε:

«Σήκω Εὐαγόρα, σήκω Γρηγόρη, σήκω Παῦλε, σήκω Μάρκο καί Κωνσταντῖνε καί Νικηφόρε καί Λεωνίδα, νά μᾶς πεῖτε ἐλληνική ἱστορία...». Καί πρὸς τοὺς Τούρκους εἰσβολεῖς τοὺς ωραίους στίχους τοῦ Κ. Μόντη: “

“Κι αὐτή ἡ σελήνη ἡ ματωμένη και μισή / που μας την κουβαλήσατε! / Αλήθεια πέστε μου μετρήσατε / πόσοι ἄλλοι πέρασαν ἀπὸ το νησί / πρὶν ἀπὸ εσάς πανίσχυροι κ' επιφανεῖς / κι οὔτε δείγμα καν δὲν ἔμεινε κανεῖς;”.

Το κείμενο δημοσιεύτηκε το 2015 στο περιοδικό “ΑΦΥΠΝΙΣΗ” τῆς Ι.Μ. Οσίου Νικοδήμου, Πάικου Κιλκίς

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-θεολόγος
31.03.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/